

Arrest

nr. 54 371 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 7 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 15 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 3 oktober 2010 verklaart de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene legt enkele railpassen voor van 2003 en 2004. Echter dit is geen bewijs aangezien deze niet gepersonaliseerd zijn. Verder legt betrokkene 2 foto's voor die in 2006 zouden genomen zijn. De datum werd bij de foto's met de hand geschreven en is dus geen sluitend bewijs. Tenslotte is er één getuigenverklaring voorgelegd van H. S. (...) dd. 05.10.2009 waarin vermeldt wordt dat hij betrokkene in 2004 heeft leren kennen in Antwerpen. Betrokkene slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat hij sinds ten minste 30 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft.”

Op 28 september 2010 wordt aan de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.1.1. De verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met haar situatie. Zij adstrueert haar middel als volgt:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

In de motivering van de bestreden beslissing werd niet voldoende rekening gehouden met de werkelijke situatie van verzoeker.

Er wordt geschreven dat railpassen geen voldoende bewijs leveren van verzoekers verblijf in België. Uit het feit dat verzoeker deze in zijn bezit heeft kan echter wel redelijkerwijze afgeleid worden dat hij deze ook gebruikte in 2003 en 2004.

De foto's die in 2006 genomen werden zouden volgens tegenpartij geen bewijs zijn aangezien de datum er met de hand zou bilgeschreven zijn.

De foto's die verzoeker hij voegde hebben op de achterzijde wel degelijk een geprinte datum, namelijk 2006. (stuk 2 als bijlage).

De getuigenverklaring die verzoeker bijvoegde is wel degelijk bewijs van het verblijf van verzoeker in België sinds minstens 2004.

Tegenpartij gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoeker ook een arbeidscontract voorlegde, waarmee hij voltijds kan beginnen werken als keukenhulp, zodra hij hiervoor de nodige documenten heeft. (stuk 3 als bijlage) Tegenpartij vermeldt dit contract hoegenaamd niet in de bestreden beslissing, en verklaart ook niet waarom dit element niet mee in overweging werd genomen.

Verzoeker verblijft wel degelijk sinds 2003 in België en doet zijn best zich te integreren.

Ten overvloede legt verzoeker bijkomende bewijzen voor van zijn integratie, namelijk verklaringen van vrienden en kennissen en bewijs van inschrijving in lessen Nederlands. (stuk 4 als bijlage)

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook onvolledig en dus niet afdoende.”

2.1.2. De verwerende partij stelt dat bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met

redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische als haar feitelijke grondslag vermeld zijn. Voorts stelt de verwerende partij:

“Het is dan ook slechts ondergeschikt, in zoverre Uw Raad hierover anders zou oordelen, dat de verwerende partij nog het volgende laat gelden in antwoord op verzoekers concrete beschouwingen.

Verzoeker houdt ‘voor dat:

- de railpassen van 2003 en 2004 wel het bewijs zouden opleveren van zijn verblijf in België in die periode;*
- de bijgevoegde foto’s op de achterzijde een geprinte datum zouden hebben;*
- de voorgelegde getuigenverklaring ‘wel degelijk bewijs van het verblijf is sinds 2004;*
- verzoeker ook een arbeidscontract voorlegde, dat “niet mee in overweging werd genomen”.*

De verwerende partij wijst er vooreerst op dat uit de foto’s die in bezit van de gemachtigde werden gesteld, niet blijkt dat op de achterzijde hiervan een datum zou zijn vermeld. Aan de gemachtigde werden ter beoordeling enkel kopijen voorgelegd (zie daartoe de stukken in het administratief dossier) zodat deze geen rekening kon houden met eventuele vermeldingen op de achterzijde, die hem niet bekend waren.

Er dient verder te worden op gewezen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag o.g.v. artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980, zal nagaan of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatie-bevoegdheid.

De Raad ‘voor Vreemdelingenbetwistingen is daarbij niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr R.v.St., nr.101 624 van 7 december 2001)

Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen zijn allerminst van aard om aannemelijk te maken dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen, wel integendeel.

Verzoeker stelt slechts dat de door hem voorgebrachte stukken wel van aard zijn om te besluiten dat hij sinds ten minste 30 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Zulke beschouwingen kunnen uiteraard geen afbreuk doen aan de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde.

Uit de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing die alhier als hernomen kunnen worden beschouwd blijkt afdoende dat de gemachtigde op basis van de door verzoeker voorgebrachte stukken geenszins op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoeker niet aantoonde sinds ten minste 30 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied te verblijven. Verzoeker die zich ertoe beperkt te stellen dat de voorgelegde stukken naar zijn mening wel volstaan, toont op geen enkele wijze aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gehandeld of zijn discretionaire appreciatie-bevoegdheid zou hebben overschreden.

Zijn beschouwingen kunnen dan ook geenszins worden aangenomen.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met het voorgelegde arbeidscontract, wijst de verwerende partij erop dat het criterium 2.8B van de Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarop verzoeker zich beroepen heeft — zoals in de bestreden beslissing ook wordt aangegeven — als volgt luidt:

“(…) de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.”

Met andere woorden dient verzoeker zowel aan te tonen sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België te hebben EN dient hij een arbeidscontract voor te leggen. Aangezien verzoeker reeds niet voldoet aan de eerste voorwaarde van het verblijf, is het voorleggen van een arbeidscontract niet meer relevant en ziet de verwerende partij dan ook niet in wat hieromtrent nog had dienen te worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Ook in de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om (...) en wordt vervolgens gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarde.

Het opnemen van een motief aangaande de arbeidsovereenkomst zou dan ook slechts overtoellig geweest zijn, zodat verzoeker geenszins een motiveringsgebrek aantoonde op deze gronden.

De verwerende partij besluit dan ook dat de motieven van de bestreden beslissing correct zijn, en deugdelijk, en dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat deze kennelijk onredelijk zouden zijn, quod certe non.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. Het eerste middel is onontvankelijk. minstens ongegrond en derhalve niet."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet erin slaagt om aan te tonen dat zij tenminste sinds 30 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu diende de verzoekende partij op 15 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij vroeg de verwerende partij om toepassing te maken van criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009.

In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van deze criteria. Criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009 luidt als volgt:

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. (...)”

Bijgevolg diende de verzoekende partij vooreerst aan te tonen dat zij een duurzame lokale verankering in België heeft en sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft. Daarnaast dient de verzoekende partij een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voor te leggen, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Deze voorwaarden zijn cumulatief.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij om haar duurzame lokale verankering en haar ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 aan te tonen de volgende documenten voorlegt: 5 railpassen, die respectievelijk geldig zijn tot 16 september 2004, 26 november 2004, 29 december 2004, 19 april 2005 en 5 juli 2005, 2 kopies van foto's waar met de hand de datum bijgeschreven werd, een getuigenverklaring van H.S. van 5 oktober 2010 waarin vermeld wordt dat H.S. verzoeker in 2004 heeft leren kennen te Antwerpen en een brief van de vzw basiseducatie Limburg midden noord van 12 oktober 2009 waarin geschreven staat dat de verzoekende partij zich op 12 oktober 2009 aangemeld heeft voor de Nederlandse les.

Met betrekking tot de neergelegde railpassen wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat deze niet gepersonaliseerd zijn waardoor zij niet als bewijs kunnen dienen om de duurzame lokale verankering van de verzoekende partij en haar ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 aan te tonen. Ook met betrekking tot de handgeschreven data bij de foto's wordt terecht gesteld dat deze geen sluitend bewijs vormen van het feit dat de verzoekende partij ononderbroken in België verblijft sinds tenminste 31 maart 2007. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de foto's die ze aan haar aanvraag voegde wel een geprinte datum hebben op de achterzijde, wijst de Raad erop dat ze bij haar aanvraag slechts kopies heeft neergelegd en niet aantoonde de originele foto's te hebben overgemaakt. De verzoekende partij kan bijgevolg de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te

hebben gehouden. Voorts heeft de getuigenverklaring van 5 oktober 2010 een gesolliciteerd karakter en vormt deze evenmin een sluitend bewijs van het feit dat de verzoekende partij ononderbroken in België verblijft sinds tenminste 31 maart 2007.

Waar de verzoekende partij voorts stelt dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het feit dat zij eveneens een arbeidscontract heeft neergelegd, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt welk belang ze bij haar grief heeft daar ze overeenkomstig criterium 2.8.B dient te voldoen aan twee cumulatieve voorwaarden en de verwerende partij in casu terecht gesteld heeft dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat ze ononderbroken in België verblijft sinds 31 maart 2007.

De Raad stelt vast dat de materiële motiveringsplicht niet geschonden is omdat het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Wat betreft de nieuwe stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegde, merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuiniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan verwerende partij overgemaakt ten tijde van de aanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon gehouden worden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel aan.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De beslissing van tegenpartij staat niet in verhouding tot de gevolgen die door deze beslissing veroorzaakt worden ten aanzien van verzoeker.

Door het verblijf aan verzoeker te weigeren en hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, worden zijn kansen op een toekomst in België afgenomen, daar hij de laatste 7 jaar onafgebroken verbleven heeft.

Zo leidt de beslissing van tegenpartij tot de ontwrichting van het leven van verzoeker. De bestreden beslissing heeft hiermee geen rekening gehouden.

De beslissing van tegenpartij is disproportioneel en onredelijk.”

2.2.2. De verwerende partij stelt dat in de bespreking van het eerste middel uiteengezet werd dat de bestreden beslissing kennelijk redelijk tot stand is gekomen. De verwerende partij voegt er nog aan toe: *“Het is inderdaad allerm minst onredelijk om te besluiten dat verzoeker op basis van het voorleggen van enkele railpassen van 2003 en 2004, niet gedateerde foto's (althans niet deze waarover de gemachtigde beschikte) en één getuigenverklaring, te besluiten dat verzoeker sinds maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft, wel integendeel. De door verzoeker voorgelegde stukken zijn net van aard om in redelijkheid te besluiten dat verzoeker het vereiste verblijf niet aantoonbaar. Dergelijke bijzonder summere en vage stukken, die bovendien alle handelen over de periode van voor 2007, kunnen in alle redelijkheid niet tot een andere beslissing leiden dan de thans bestreden beslissing.”*

2.2.3. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. De verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat zij de laatste zeven jaren onafgebroken in België verblijft zoals zij in haar middel stelt. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt bovendien dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij sinds 31 maart 2007 onafgebroken in België verbleven heeft.

Het middel is ongegrond.

2.3. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middel aan, ook niet met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN